పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

పరదేశంలో ఒక ప్రేమకథ

"ఎందుకంత ప్రేమ నేనంటే? ఇంత పిచ్చి ప్రేమ నాపైన పెంచుకుంటే నన్ను విడిచిపెట్టి రేపు నువ్వు నీదేశం వెళ్ళిపోవాలంటే ఎంత కష్టం? అందుకే కాస్త నీ భావోద్వేగాల్ని, పిచ్చి ప్రేమను తగ్గించుకుని స్నేహాన్ని మాత్రం కొనసాగించు. మన ఇద్దరికీ బాగుంటుంది. మన ఆరోగ్యానికి మంచిది" నవ్వుతూ చెప్పింది సౌమ్య.

ఆమె మాటలు శ్రద్ధగా విన్న "షాహిద్" చిరునవ్వు నవ్వాడు.

అందులో ఎంతో భరోసా. ఏదో తెలియని ధీమా కనిపిస్తోంది.

ఆమె మాటలు అలవాటే అన్నట్లుగా కనుబొమలు ఎగరేసాడు. "అయిందా చెప్పడం, ఎపుడూ ఒకే పాఠం, పాతదే అయితే అసలు బాలేదు. నీ నోటితో కాస్త క్రొత్తగా ఏదైనా చెప్పవచ్చు కదా! ఎప్పుడూ నిరాశ పరిచే మాటలేనా? కాస్త దయ, ప్రేమ, జాలి నీ హృదయంలో నింపుకుని వాటిని దేవతలా నాపైన వర్షించవచ్చుకదా" తనదైన ధోరణిలో దీనంగా మొహం పెట్టి ఫన్నీగా చెప్పాడు.

"ఎంత చెప్పినా వినవు కదా? తరువాత నీకే కష్టం. నువ్వే ఏడుస్తావు. ఆశలు పెంచుకోవడం, నిరాశపడటం అంత మంచిదికాదు." జాలిగా చెప్పింది ఈసారి.

ఎక్కడో లోపల అతడంటే కాస్త ఇష్టమే వున్నా దాన్ని బయటికి తీసుకురావడం ఆమెకు ఇష్టంలేదు. అన్ని విధాలా అతడు తగినవాడు, సరిపోయేవాడు అయినప్పటికీ అతడి మతం, దేశం అడ్డుగోడలుగా మధ్య నిలుస్తాయని ఆమెకు తెలుసు. ఒకవేళ ధైర్యం చేసి ముందడుగు వేసినా దాని పర్యవసానం ఎంత దారుణంగా వుంటుందో ఆమెకు అవగతమే. రెండు మూడు సంఘటనలు అలా జరిగాయి. తనతోపాటు పనిచేసే వారి జీవితాలను పరిశీలించినపుడు వారి కథలు విన్నపుడు వేరే దేశాల వారిని ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకోవడం అంతగా సమంజసం కాదనీ అది ఎంతో కష్టంతో కూడుకున్న పోరాటమనీ ఆమెకు అర్ధమైంది. అందుకే అటువంటి వాటికి జీవితంలో చోటు ఇవ్వక సరియైన వాటిపై దృష్టి పెట్టాలని ఆమె నిర్ణయించుకుంది. జీవితం పట్ల ఆమెకు ఖచ్చితమైన అభిప్రాయాలు వున్నాయి.

ఆమె ఆలోచనలు, మనసులో మెదిలే భావాలు చదివేసినట్లుగా పకపకా నవ్వాడు షాహిద్.

"ఎందుకలా నవ్వుతావు?" తెలిసి కూడా తెలియనట్లే అడిగింది సౌమ్య.

"ఏదో ఒకరోజు చందమామలాంటి నీ ముఖాన్ని నా రెండు చేతుల్లో పట్టుకుని నీ ముఖమంతా" ఆగిపోయాడతడు భయంతో. ఇంకా ఎక్కువగా మాట్లాడితే ఏం చేస్తుందో కోపమొచ్చి మాట్లాడటం మానేస్తుందేమో అని అతడు కంగారుపడ్డాడు. నోటిలోని మాటల్ని గొంతులోనే మింగేసాడు. సౌమ్య ముఖం వైపే చూస్తూ. ఆమె అందాన్ని కనులతో నింపుకోసాగాడు.

"ఏయ్.. ఇంకోసారి అలా మాట్లాడావంటే నీ పని చెపుతాను. నీ పైత్యం ఎలా తగ్గించాలో నాకు తెలుసు. నా టేబుల్ అటువైపు ఆ కార్నర్‌లో వేసుకుని పనిచేసుకుంటాను. అపుడు నన్ను చూసే అవకాశం నీకు అస్సలు వుండదు. అన్నీ తగ్గిపోయి చక్కగా తయారవుతావు" చెప్పింది చూపుడు వేలు పైకెత్తి చూపించి అతన్ని బెదిరిస్తూ, మాటల్లో కోపం కన్నా మురిపెమే ఎక్కువగా కనిపిస్తోంది.

అతడంటే లోలోపల ఎక్కడో మూలగా కాస్త ప్రేమ వున్నట్లే అనిపిస్తోంది. తెలిసిపోతోంది తన బలహీనత. దాన్ని బయట పడకుండా వుండటానికి ఆమె చేసే ప్రయత్నం వ్యర్థమవుతోంది. అతడు తెలివైనవాడు. ఆమె బలాన్ని బలహీనతలను ఎరిగినవాడు. దాదాపు ఐదేళ్ళుగా వాళ్ళిద్దరూ ఆ ఫైవ్ స్టార్ హోటల్లోని అదే డిపార్టుమెంటులో ఫోన్ ఆపరేటర్స్‌గా పనిచేస్తున్నారు. ఒకే చోట ఒకే గదిలో పనిచేస్తూ వుండటంతో దాదాపు ప్రతిరోజూ మాట్లాడుకోవలసి రావడంతో పని విషయాల్లో, స్నేహంగా వుండి పర్సనల్ విషయాల్లో శత్రువుల్లా పోట్లాడుకోవడం అలవాటు అయిపోయింది. వారి పోట్లాట వింటూ కొలీగ్స్ కూడా నవ్వుతూ వుంటారు. అపుడపుడూ కామెంట్స్ చేస్తూ ఉంటారు. "సౌమ్యా - పాపం షాహిద్ బాధ అర్థం చేసుకోవచ్చు కదా! కాస్త దయ చూపించవచ్చు కదా?" అంటారు.

"అస్సలు కుదరదు. ఇంత అల్లరి అబ్బాయిని భరించడం నావల్ల కాదు దూరంగా ఉంచాలి ఇలాంటి వాళ్ళని. లేకపోతే కష్టం - డిస్టర్బ్ చేసి పని పూర్తికాకుండా చేస్తారు" అంటూ నవ్వుతుంది సౌమ్య.

వీళ్ళిద్దరి మధ్య వున్న స్నేహం అలకలు, పోట్లాటలు తమాషాగా వుంటాయి. కాబట్టి తెలిసిందే అన్నట్లు అందరూ నవ్వేస్తారు. కానీ షాహిద్ పాపం భావాల్ని ప్రేమను అణచుకోలేడు. బయటపడిపోతాడు. ఎంతగా చెపుతున్నా హృదయాన్ని గుమ్మరించినా పాదాల్ని పట్టుకున్నా కరగని సౌమ్య హృదయాన్ని తలచి ఒక్కోసారి అతడికి అసహాయతతో ఏడుపువస్తుంది. కానీ.. అలా ఏడ్చి ఆమె హృదయాన్ని కరిగించి ఒప్పించుకోవడం అతడికి ఇష్టం లేదు. ప్రేమతో ఆమె ఏదో ఒక రోజు "ఎస్" అంటుందని అతడి నమ్మకం. అందుకే ఓపికగా, ఆశగా ఆమె అంగీకారం కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు.

ఆ రోజు సంతోషంగా హడావిడిగా సౌమ్య దగ్గరికి వచ్చి "మన గురించి మా అమ్మా నాన్నలకు చెప్పేసాను. నిన్ను కోడలిగా స్వీకరించటానికి ఎంతో కష్టం మీద వాళ్ళు ఒప్పుకున్నారు. సో ఇప్పుడు లైను క్లియర్ అయినట్లే" అన్నాడు సంతోషంగా. కళ్ళు మెరిసిపోతున్నాయి.

"నేను ఒప్పుకోకుండా వాళ్ళు ఒప్పుకోవడం ఏ విధంగా మంచిది? నిన్ను చేసుకోవడానికి నేను సిద్ధంగా లేను. అని సీరియస్‌గా చెప్పి" తల ప్రక్కకు తిప్పుకుంది సౌమ్య.

ఆమె జవాబు అతడి కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

కంట్లో నీళ్ళు ఆమెకు కనిపించకూడదని అక్కడ్నించి వడివడిగా వెళ్ళిపోయాడు షాహిద్.

రెండు రోజులు అలా స్తబ్దంగా నిశ్శబ్దంగా గడచిపోయాయి. షాహిద్‌కి ప్రేమ పిచ్చి ఈ మధ్య ముదిరిందనీ కాస్త తగ్గించాలనీ లేకపోతే కష్టం అనీ సౌమ్య భావించి కామ్‌గా వుండిపోయింది. అతడు కూడా తలవంచుకుని తన సీట్లో కూచుని సీరియస్‌గా పని చేసుకుంటున్నాడు.

అతడి అలక ఎన్ని రోజులు వుంటుంది? కాదంటే రెండురోజులు మహా అంటే మూడు రోజులు అంతేకదా.. అనుకుని నవ్వుకుంది సౌమ్య.

మరుసటి రోజు డిపార్టుమెంటు అవుటింగ్ ఉందంటే సాయంత్రం స్టాఫ్ అందరూ కలిసి - బీచ్‌కి వెళ్ళారు. అక్కడ చిన్న గేమ్స్, ఫుడ్ అరేంజ్ చేసారు.

గేమ్స్ ఆడుతున్నపుడు కూడా షాహిద్‌లో ఏదో నిర్లిప్తత, విషాదం కనిపించింది. సౌమ్య అంత సీరియస్‌గా తీసుకోలేదు. ఒకసారి ఏదో సందర్భంలో ఇద్దరూ కలిసి ప్రక్కప్రక్కనే నిలబడాల్సి వచ్చింది. మూతి బిగించుకుని అతడు నిలబడ్డ తీరు ఆమెకు నవ్వును తెప్పించింది. నవ్వును పెదాల మధ్య అణచుకుని షాహిద్ వైపు ఓరగా చూసింది. అపుడే అతడు కూడా ఆమె కళ్ళలోకి చూసాడు. ఇద్దరి కళ్ళూ కలుసుకున్నాయి. ఒక్క క్షణం అతడి కళ్ళలో ఏదో బాధ రెపరెపలాడింది. ఆమె హృదయం చలించింది. కానీ కాసేపు మాత్రమే.

మరలా తనని తాను కంట్రోల్ చేసుకుని స్థిరంగా నిలబడింది. ఒక మనిషిపై ఇష్టం, ప్రేమ వున్నంత మాత్రాన, జీవితాల్ని కలుపుకోవడం బంధాల్ని ఏర్పరచుకోవడం సాధ్యమేనా? కోరికోరి కష్టాల్ని కొని తెచ్చుకోవడం ఎందుకు?

మరుసటి రోజు సౌమ్యకు ఇండియాలోని అమ్మా నాన్నలు ఫోను చేసారు. సౌమ్యను అర్జంటుగా ఇంటికి రమ్మని చెప్పారు.

ఎందుకు ఏమిటి అని ప్రశ్నలు వేసినా వాళ్ళు సరైన సమాధానం చెప్పలేదు. తరువాత తన చెల్లికి ఫోను చేసి వివరాలు అడిగింది సౌమ్య.

"ఏదో సంబంధం వచ్చిందనీ దాని విషయమై వాళ్ళు చూడటానికి, పెళ్ళి నిశ్చయం చేయడానికి" రమ్మంటున్నారనీ చెల్లి క్లూ అందించింది.

పెళ్ళి అనేమాట వినగానే కలవరపడింది సౌమ్య. ఇంతవరకూ తను పెళ్ళిగురించి ఆలోచించలేదు. ఎలాంటి వాడు కావాలి, ఎలా వుండాలి అనే స్థిరమైన అభిప్రాయం ఏర్పరచుకోలేదు. తనకు తొందర లేకపోయినా తన తల్లిదండ్రులకు తన పెళ్ళి విషయంలో తొందరగా వుందని ఆమెకు అర్థమయింది. ఇప్పటికే తను కువైట్‌కు వచ్చి ఐదేళ్ళు దాటింది.

పెళ్ళి వయసు వచ్చిందికానీ ఇంత వరకూ తను ప్రేమలో మాత్రం పడలేదు. షాహిద్ ప్రేమ తనని కాస్త కదిలించినా అతని పై స్నేహభావం కాస్త ఇష్టం తప్ప ప్రేమను ఎపుడూ పెంచుకోలేదు. అతడిది వేరే దేశం కావడంతో ఆమె ముందడుగు వేసే ధైర్యం చేయలేకపోయింది.

ఆ రోజు తన కొలీగ్ డోనా కూడా వీళ్ళిద్దరూ మాట్లాడకపోవడం గమనించి "ఏంటీ ఇద్దరూ పోట్లాడుకున్నారా?" అని అడిగింది.

"అబ్బే అదేం లేదు మామూలే" అంటూ నవ్వేసింది సౌమ్య.

ఆ ప్రక్కనే వీరిద్దరి మాటలూ వింటున్న షాహిద్ తన సీట్లోంచి లేచి వచ్చి "ఇప్పుడు నేను సీరియస్‌గా అడుగుతున్నాను సౌమ్యా! సమయం మించిపోతోంది. మీ అమ్మా నాన్నలు నీకు సంబంధాలు చూస్తున్నారని నాకు తెలుసు. ఇంకా ఆలస్యం చేయడం బాగుండదు. దయచేసి ఈ విషయం గురించి ఆలోచించు" అర్థింపుగా చెప్పాడు.

ఆసక్తిగా షాహిద్ మాటలు వింటున్న డోనా.. "సౌమ్యా మీ ఇద్దరూ మారేజ్ చేసుకుంటే 'మేడ్ ఫర్ ఈచ్ అదర్'లా వుంటారు. మీకు పుట్టే పిల్లలు కూడా అందంగా వుంటారు. ఆలోచించు" తను కూడా ఒక ఉచిత సలహా ఇచ్చింది నవ్వుతూ.

సౌమ్య కాదు అన్నట్లుగా తల అడ్డంగా వూపింది. "అది కుదిరే పనికాదు. భవిష్యత్తులో చాలా కష్టాలు, సమస్యలు ౕ. మా దేశాన్ని వదిలి, తల్లిదండ్రుల్ని వదిలి పరాయిదేశానికి వెళ్ళలేను, అది జరిగే పనికాదు. అందులో షాహిద్ మతపరమైన విషయాలకు, సాంప్రదాయక విలువనిచ్చే దేశానికి చెందినవాడు. అన్నింటినీ స్వీకరించి, పాటించి, అనుకరించడం అసాధ్యం. ఇవన్నీ జరిగే విషయాలు కాదు. కాబట్టి కలలు కనడం మానేస్తే మంచిది కాస్త సీరియస్‌గా చెప్పింది" సౌమ్య షాహిద్ వైపు చూడకుండా తలను ప్రక్కకు తిప్పుకుని.

ఇంతలో సౌమ్య మొబైల్ ఫోను మోగింది. అవతల అమ్మా నాన్నలు అడుగుతున్నారు "సౌమ్యా ఎపుడు వస్తున్నావు? వెకేషను కన్ఫర్మ్ అయిందా? టిక్కట్టు కొంటున్నావా?" అని.

"ఇపుడు నా పెళ్ళికి తొందర ఎందుకు? ఇంకో రెండేళ్ళు పోయాక ఆలోచించవచ్చు కదా" చెప్పింది సౌమ్య అసహనంగా.

"అదికాదే మంచి సంబంధం అబ్బాయికి కెనడాలో ఉద్యోగం. ఒక్కడే కొడుకు. కోట్ల ఆస్తికి వారసుడు ఇలాంటి సంబంధం ఎలా వదులుకుంటాం - అందుకే అర్జంటుగా ఇండియాకు రమ్మని చెపుతున్నాం" చెప్పింది సౌమ్య వాళ్ళమ్మ ఆనందంగా.

"అబ్బ నీకు ఎపుడూ డబ్బు, ఆస్తి తప్ప ఇంక వేరే అవసరం లేదా అమ్మా.." అంది సౌమ్య కాస్త బాధగా.

ఫోనులో సంభాషణ అంతా తెలుగులోనే జరుగుతోంది. అయినా సగం మాటలు షాహిద్‌కి, డోనాకు అర్థం అయిపోయినట్లుగా తెలుస్తోంది. విషయాన్ని సగం వరకు ఊహించగలిగారు వాళ్ళు.

"అయితే ఎపుడూ వెళుతున్నావు ఇంటికి అడిగింది?" డోనా ఆరాగా.

మొదట మన మేనేజర్‌ని అడిగి వెకేషన్ తీసుకోవాలి కదా. ఈరోజు చూద్దాం. వెళ్ళకపోతే మా అమ్మ అస్సలు ఒప్పుకోదు. వెళ్ళేంతవరకూ ఫోన్లు చేసి సతాయిస్తుంది" చెప్పింది సౌమ్య. ఏదో ఆలోచిస్తూ పరధ్యానంగా అటువైపు చూసింది సౌమ్య. షాహిద్ తన సీట్లో లేడు. ఎక్కడికైనా వెళితే చెప్పి వెళతాడు. మరి ఎపుడు వెళ్ళాడో తెలియదు. సీటు ఖాళీగా వుంది.

కాసేపటికి హడావిడిగా లోపలికి వచ్చాడు. రావడంతోటే తన చేతిలోని ఫోనును సౌమ్యకిచ్చి "మా 'మా' లైన్‌లో వుంది నీతో మాట్లాడాలి అంటోంది చూడు" అన్నాడు.

అంతకు ముందు రెండు, మూడూసార్లు అప్పుడప్పుడూ షాహిద్ వాళ్ళమ్మగారితో మాట్లాడింది సౌమ్య. సరే అని అలవాటుగా "సలామా లేకుం మాజీ" అంది వినయంగా.

"వాలేకుం సలాం బేటీ! కైసాహో ఆప్" అంది అవతల షాహిద్ వాళ్ళమ్మ.

దేవుని దయవలన "నేను బాగున్నాను ఆంటీ. ఏంటి విషయాలు?" అంది కాజువల్‌గా.

"నీతో సీరియస్‌గా మాట్లాడాలి బేటీ. షాహిద్ ఒక్కగానొక్క కొడుకు మాకు. పిల్లలు లేక చాలాకాలం తరవాత పుట్టాడు. వాడు అడిగింది, కోరింది ఏదీ ఇంతవరకూ మేము కాదనలేదు. అలాగని మాకు సమంజసం కానిది, ఏదీ ఇంతవరకూ కోరుకోలేదు, మమ్మల్ని బాధపెట్టే పని ఏదీ చేయలేదు. ఇపుడూ వాడు నిన్ను మనస్ఫూర్తిగా ప్రేమిస్తున్నాడు. నువ్వు పరాయి దేశమని, మతం వేరనీ, భాష రాదనీ భావించి వాడిని కాదనవద్దు. తల్లిగా ప్రాధేయపడుతున్నాను. నీకు ఏ కొరతా రాకుండా పువ్వుల్లో పెట్టుకుని మేము చూసుకుంటాము. ఈ కాలం దేశం, మతం, భాష ఎవరు పట్టించుకుంటున్నారు? ప్రపంచం అంతా ఒక్కటైపోయింది. మనుషులు కలిసి పోయారు. బంధాల్ని, హృదయాల్ని కలుపుకుంటున్నారు. దయచేసి వాడిని నిరాశపరచవద్దు. నువ్వు కాదంటే వాడు ఏమయిపోతాడో అర్థంకావడంలేదు. పెద్ద మనస్సు చేసుకుని మరొకసారి నువు వాడి గురించి, ఆలోచించు. ఐదేళ్ళుగా నీకు వాడు బాగా తెలుసు. మీ ఇద్దరూ మంచి స్నేహితులు కూడా. కువైటులో పనిచేసుకుంటూ పరాయి దేశస్తులను ప్రేమించి ఎంతమంది పెళ్ళిచేసుకుని జీవితాల్ని హాయిగా, సంతోషంగా గడపడం లేదు? వారిలో నువు కూడా ఒకదానివి ఎందుకు కాకూడదు? జీవితం అన్నాక కొంచెం సర్దుబాట్లు వుంటాయి అన్నీ అనుకూలించకపోవచ్చు. నువ్వు వాడి ముఖం చూసి నిర్ణయం తీసుకో" ప్రాధేయపడుతూ చెప్పింది షాహిద్ తల్లి.

ఆమె గొంతులో ధ్వనించిన అర్థింపుకు ప్రేమకు ఆవేదనకు బదులు మాట్లాడలేకపోయింది సౌమ్య. ఆమెను బాధపెట్టడం ఇష్టంలేక "అలాగే ఆలోచిస్తాను మాజీ" అంటూ ఫోను పెట్టేసింది.

ఎడతెగని ఆలోచనలతో ఎటూ తేల్చుకోలేని సమస్యతో సతమతమవుతోంది సౌమ్య. ఆరోజు పని కూడా సరిగా చేయలేకపోయింది. తలనొప్పిగా వుంటే సాయంత్రం ఒక గంట ముందే పర్మిషన్ తీసుకుని బయటికి వెళ్ళిపోయింది. దగ్గరగానే వున్న బీచ్‌కు నడుచుకుంటూ వెళ్ళింది. కాసేపు ఒంటరిగా గడపాలనిపించింది. సముద్రం ముందర వేసిన సిమెంటు దారిలో నడుస్తూ తనలోని అలజడిని తగ్గించుకునే ప్రయత్నం చేస్తోంది. ఇటువైపు దేశం, అమ్మా నాన్నలు. అటు షాహిద్, అతడి ప్రేమ - ఎటువైపు మొగ్గు చూపించాలో అర్థం కావడంలేదు.

సాయంత్రం ఆహ్లాదంగా వుంది. గూళ్ళకు చేరుకునే పక్షుల పలకరింపులతో సందడిగా వుంది. అటువైపు కువైటు అసెంబ్లీ హాలు హడావిడిగా ఉంది. ఎవరో మినిస్టరు వచ్చినట్లున్నారు. సెక్యూరిటీ, పోలీస్ ఆఫీసర్లు అక్కడ రోడ్డును బ్లాక్ చేసినట్లున్నారు.

తనలో ఉప్పొంగే భావోద్వేగాలతో పోటీపడుతూ అరేబియా సముద్రంలోని అలలు ఎగిసిపడుతున్నాయి. కాళ్ళక్రింద ఇసుక గమ్మత్తుగా కరిగిపోతోంది. అలలు పాదాల్ని ముద్దాడుతుంటే ఏదో తెలియని పరవశం అలా పరధ్యానంతో నడుచుకుంటూ లోపలికి నీటి

లోపలికి సముద్రం లోపలికి వెళ్ళిపోయింది సౌమ్య. నీళ్ళు మోకాళ్ళు దాటి వచ్చాయి. ఎంతో హాయిగా అనిపించింది. చల్లటి నీటిలో తుడుస్తుంటే మస్తిష్కంలోని ఆలోచనంతా మబ్బులా వీడిపోతున్నట్లుగా అనిపించింది.

అందమైన అమాయకమైన షాహిద్ రూపం ఆ అలల్లో కనిపించి మురిపించింది. అలాగే ముందుకు అడుగులు వేసింది. ఒక్కసారిగా సడన్‌గా వచ్చి పడ్డ అల మోకాళ్ళకు పైగా బలంగా తగలడంతో తూలిపడిపోయింది. నీళ్ళలో పడి ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతోంది. సముద్రంలోని ఉప్పు నీరు నోట్లోకి ముక్కులోకి వెళ్ళిపోయి ఊపిరి ఆడనివ్వడంలేదు. తనకు ఈత రాదనే విషయం అపుడు గుర్తొచ్చింది సౌమ్యకు. ఈ రోజు ఆఖరి రోజు అనే విషయం అర్ధమయిపోతుంది. ఆఖరిసారిగా కాళ్ళూ చేతులు కదిలించి ఈదుతూ పైకి తేలాలి అని ప్రయత్నించింది. కానీ శక్తి సరిపోలేదు. శరీరం బలహీనమై పోతోంది. కాళ్ళు తేలిపోయాయి. అయిపోయింది అంతా అయిపోయింది. అనాలోచనగా పరధ్యానంగా నడుస్తూ సంద్రం లోనికి నడిస్తే ఏమవుతుంది? ఎందుకిలా చేసింది. చేతులారా ప్రాణాలకు ముప్పును కొని తెచ్చుకుంది. ఇంతలో ఒక పెద్ద అల ఒకటి వచ్చి ఇంకా లోపలికి లాగేసింది. ఇక స్పృహ తప్పిపోయింది సౌమ్యకు. ఆ తరువాత ఏం జరిగిందో తెలియలేదు.

కళ్ళు తెరిచేసరికి హాస్పిటల్లోని బెడ్‌పై వుంది. తను ఇంకా బ్రతికే వుందా? నిజమేనా? ఆశ్చర్యంగా చుట్టూ చూసింది. ఎదురుగా షాహిద్ ఇంకా తనతోపాటు పనిచేసే ఇద్దరు ముగ్గురు కొలీగ్స్ కనిపించారు.

అందులో డేవిడ్ అనే అతను ముందు వచ్చి "సౌమ్యా ఆర్యూ ఓకె?" అని అడిగాడు.

"హా.. ఓకె" అన్నట్లుగా నీరసంగా తల వూపింది సౌమ్య.

"సమయానికి షాహిద్ అక్కడికి రాకపోతే ఏమయేదానివో? ఏమయింది నీకు? ఎందుకు ఆత్మహత్య చేసుకోవాలి అనుకున్నావు?" ఆసక్తిగా ప్రశ్నించాడు డేవిడ్ అనే అతను.

ఇంతలో డోనా వచ్చి "హమ్మయ్య స్పృహ వచ్చిందా? అసలు బ్రతుకుతావు అనుకోలేదు. నువు ఒక గంట పర్మిషను తీసుకుని వెళ్ళగానే షాహిద్ కూడా తన పని మానేసి నిన్ను వెతుక్కుంటూ నీ వెనకే బయలుదేరాడు. నువు చాలా దిగులుగా కనిపించావు. షాహిద్ మేరేజ్ ప్రపోజల్‌తో, మీ అమ్మా నాన్నల వత్తిడితో నువు డిస్టర్బ్ అయినట్లుగా అనిపించింది. నిన్నే గమనిస్తున్న షాహిద్ నీ గురించి వర్రీ అయి నీ వెనుకే బయలుదేరి వెళ్ళిపోయాడు. తరువాత నీ పరిస్థితి గమనించి నిన్నా నీళ్ళలోంచి బయటికి లాగడానికి చాలా ప్రయాసపడ్డాడుట. సరిగ్గా సమయానికి షాహిద్ అక్కడికి రాకపోతే ఏమయేదానివో? ఏమయింది నీకు? ఎందుకు ఆత్మహత్య చేసుకోవాలి అనుకున్నావు? తన ప్రాణాలకు కూడా తెగించి నిన్నా కాపాడాడు షాహిద్. నువు అతడ్ని పెళ్ళి చేసుకుంటే సుఖపడతావు. ప్రేమ వున్న వారిని ఎపుడూ వదులుకోకూడదు. ఈ కువైటు దేశంలో ఎంత మంది పరాయి దేశస్తులను పెళ్ళిచేసుకుని సుఖంగా సంతోషంగా జీవించడంలేదు? మరి నువు ఎందుకు, ఇంతగా ఇష్టపడే షాహిద్‌ను నువు వదులుకోవడం ఎందుకు? అంతమంచి మనిషిని పోగొట్టుకుంటే నీ జీవితం కంప్లీట్ అవుతుందా? ఆలోచించు" స్నేహభావంతో సర్దిచెప్పుతున్నట్లుగా అంది.

ఆ విషయాన్నే ఆలోచిస్తున్నట్లుగా అలసటగా కళ్ళు మూసుకుంది సౌమ్య. ఒక్క నిమిషం అలా మౌనంగా కదలకుండా వుండిపోయి చిరునవ్వుతో కళ్ళు తెరిచి షాహిద్‌వైపు చూసి చేయి సాచి దగ్గరికి రమ్మని పిలిచింది.

అంతవరకూ ఎంతో టెన్షన్‌గా దిగులుగా దూరంగా కూర్చుని సౌమ్యనే కళ్ళార్పకుండా చూస్తున్న షాహిద్ ఆమె చెయ్యి సాచి దగ్గరికి రమ్మని పిలవగానే లేచి నిలబడి ఒక్కంగలో పరిగెట్టుకొచ్చాడు. సంతోషంతో అతడి ముఖం విప్పారింది.

దగ్గరికొచ్చిన షాహిద్ చేయిపట్టుకుని చేతిపై చిన్నగా ముద్దుపెట్టుకుంది సౌమ్య.

"దిగులుపడకు. నేను నీదాన్ని" అంది నవ్వుతూ.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments